

eengang angst og fripostig gribe til alle Slags uværdige Udflugter for at dække over en Forseelse. Men Hagbarths klare Pande maatte intet Kainsmærke formørke! Den faderlige Forbandede, der hvilede over hans Liv, og som havde gjort ham fremmed og fredløs her paa Jorden, maatte ikke gaa i Arv til hans Børn. Og Inger! Nu, da han var bleven sig sin uovervindelige Livsskyhed fuldt bevidst, hvor kunde han da længer forsvare at lade hende dele hans Skæbne? Stakkels Barn! Hun kendte endnu ikke sin Ulykke. Hun forstod endnu ikke, at hun var bundet til en Skifting, en Underjordisk, som blev blind i Lyset og dræbtes af Lykken. Og selvom hendes Øjne engang skulde blive aabnede ved Kærlighed til en anden, — hun vilde dog lukke over sin Hemmelighed som over en Dødssynd, visne hen og dø uden endog at have tilstaaet den for sig selv.

Han rettede sig i Vejret for at gaa videre, da hans Blik faldt paa en Statue, der løftede sig over Græskanten paa den anden Side af Gangen. Det var Silen med Dionysosbarnet i sine Arme. Støttet til en Træstamme stod den gamle Satyr med et lille Smil i Øjenkrogene og bøjede sig over den uvornt sprællende Dreng, mens hans skæggede Ansigt skinnede af rolig og stolt Fosterfaderglæde.

Per var igen sunken ned paa Bænken. Han blev ved at stirre paa denne sorgløse Gruppe, indtil Taarerne stod ham i Øjnene. Han maatte tænke paa, hvorledes alt maaske vilde være bleven anderledes for ham, dersom et saadant Ansigt og et saadant Solsskinssmil havde lyst over ham som Barn; dersom ikke Livet fra hans tidligste Ungdom var bleven mistænkeliggjort for ham, baade